

DIRECTOR:

D^r. ALEXANDRU RUSUREDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
BLAJ — JUD. TARNAVA MICĂ

INSERATE:

Un șir garmond: 5 Lei. La
publicări repetate după
:: :: învoială. :: ::

Unirea

REDACTOR RESPONSABIL:
Dr. AUGUSTIN POPAABONAMENTUL
Pe un an . . . 180 Lei
Pe 6 luni . . . 90 Lei
Pentru străinătate 360 Lei

Numărul 350 Lei

Foaie bisericească-politică. — Apare în fiecare Sâmbătă.

Momente.

Bucuria ce ne stăpânește din prilejul măritelii sărbători a Paștilor, e sporită anul acesta și prin faptul, că biserica ortodoxă prăznuiește acum învierea Domnului deodată cu biserica Romei. S'au mai întâmplat întâlniri de acestea și în trecut, dar acum — după adoptarea noului calendar — ele vor fi tot mai dese și de pe urma lor va veni, pentru că trebuie să vină, o apropiere și pe alte terenuri. Biruința lui Hristos asupra morții stăpânește la Paști cu atâta tăcutere inimile tuturor credincioșilor, încât nu se poate închipui, ca inimile îmbăiate în apele curățitoare ale spovedaniilor paschale, și îndărâte în focul sfânt al dzeieștilor cuminecături, să nu caute pe viitor și puncte de atingere mai întinse, decât această lature formală a unei prăznuiri simultane. Celce a biruit moartea, și celce ne spune tuturor cu tărie: *Indrăzniți...*, și peși ajunge și voi la biruință, ne face să credem neștrămutat, că gândul divin al unei singure turme are tot mai multe șanse de realizare.

Un alt moment de bucurie ne îmbie, din prilejul acestor sărbători, faptul că în ce privește noul regim al cultelor a biruit punctul de vedere al bisericii noastre. Convins de dreptatea cauzei noastre și documentat, chiar și pe temelie de autorități canonice ortodoxe, că averile bisericești nu formează proprietatea singuraticelor comunități, guvernul care s'a dus nu numai putea susține punctul de vedere greșit și îndârjit de păgubitor al proiectului inițial, hotărându-se să-l modifice în sensul vederilor noastre, cari singure erau admisibile. Factorii competenți ai ortodoxiei proselitiste au crezut însă, că nu pot să cedeze și astfel s'a ajuns la abandonarea proiectului. Rămânând deci toate în situația de până acum, dreptatea bisericii noastre a ieșit biruitoare din lupta purtată cu îndârjire de arhierii noștri iubiți, și avem toate motivele să credem, că această biruință, care nu poate fi numai de astăzi pe mâine, își va da roadele sale.

Paștile din acest an sunt și o aniversară în viața gazetei noastre, întrucât la începutul acestei luni s'au împlinit 5 ani de când a intrat în viață actuala conducere. Cinci ani nu sunt de puțin o vreme prea lungă, dar considerând în orice caz că trebuie depusă, săptămână de săptămână, și chiar zi de zi, pentru a putea face din acest organ ceea ce ne place să credem că vom izbucni să facem: o oglindă fidelă a subiectivelor și aspirațiilor iubitei noastre bisericești, ajunge, pentru a putea fi un titlu de mândrie pentru toți aceia, cari au contribuit, cât de puțin și în orice formă, la susținerea „Unirii”. Încercând să fie și pe viitor un amvon curat al doctrinei noastre, dar în aceeași vreme și o sabie de luptă în serviciul intereselor de viață ale bisericii noastre.

Indrăzniți...!

de prof. Dr. Augustin Popa.

Duminea, în zori, sfintele femei urcă grăbite dealul, spre mormântul Domnului. Fețe subte de dureri nestăpânite, ochii înotând în lacrimi, fără vorbă, cu pași timizi alunecă pe potecile cunoscute, ca niște umbre din altă lume. Așa-i și firesc. Mormintele sunt doar uși la imensa criptă a întunecului și a tăcerii. Zăvorâte până la capătul veacurilor, ele străjuiesc împărăția morții și a durerii.

Indrăzniți, totuși, purtătoarelor de miruri! Mormântul pe care îl căutați nu-i ca altele: strajă a morții și durerii. Ori, poate moartea stăpâni pe izvorul vieții; și ce parte este întunecului în lumină?! Iată-l deschis! Ingeri păzesc peatra răsturnată, și stâlpi de văpaie cerească izbucnesc din el peste lume!

Sunt 19 veacuri de atunci, și mormântul deschis al Domnului tot mai strălucitor se face, tot mai puternic este valul de bucurie ce-l trimite peste lume. În mijlocul îndoielilor el este peatra de temelie a credinței noastre; în cimitirul vremurilor mărturie a învierii; în lumea urei și a învrăjbirilor chezașia iubirii și a păcii care covârșește toată mintea.

În fața lui ne plecăm și noi astăzi, zmeiri și cucernici, purtând în inimi mireasma păcii și a bucuriei, ce plutește peste întreaga fire înviată. „Ziua învierii, să ne luminăm, poșoare...!”

Dar tu, iubite cetitorule, pare că ai o umbră de mâhnire pe față, par'că o durere ascunsă îți întunecă privirea. Ai înviat și tu sufletește în zilele acestea de grații, te-ai împăcat cu Dumnezeu; de ce dar nu te stăpânește și pe tine, deplin, bucuria sărbătorii?

Te gândești, de sigur, la biserica ta, această creangă mică în uriașul stejar al împărăției cerurilor. O vezi și acum, ca și în trecut, urcând 200 de ani, mereu și greu, acelaș drum: Calvarul!

Da, ai dreptate. Pentru ea nu s'a isprăvit încă săptămâna patimilor. Au urgisit-o străinii, fiindcă a îndrăznit să aprindă, ea cea dintâi, făclia învierii neamului. O prigonesc azi frații, fiindcă înalță cu îndrăzneală făclia dreptei credințe a lui Hristos, întemeiată pe verhovnicul Petru. Ii vezi cum prind toponul și se năpustesc asupra sfintelor noastre altare; cum cu argintul lui Iuda și cu agrul sângelui cumpără câte-un suflet răstăcit, ca să-l ducă în gheena focului; cum așită, în numele lui Hristos, dar cu armele iadului, nemulțumiri și patimi în parohiile noastre.

Și toate acestea de ce? Am făcut rău cuiva? Dar noi, cu foc adus din Roma, am trezit la viață nouă obiditul neam de iobagi din Dacia lui Traian! Suntem azi primejديوși pentru neam și țară? Dar cine se trudește azi, sincer și cu încordarea puterii din urmă, să sădească

în inimi singura forță care va mai putea mântui acest Babilon cufundat în fărădelegi: credința, noi ori păstrătorii necredincioși ai strămoșeștilor forme lipsite de duhul vieții?! Și viitorul dela cine are de așteptat mai mult: dela pravoslavia amorțită și dușmană, ori dela Apusul întregii lumini și prieten?!

Ne prigonesc deci și ne urăsc în deșert, de dragul unui vis urât: ca să fim toți o apă și un pământ, mai corect, o singură mocirlă!

Și totuși, eu îți zic, iubite prietene, că trebuie să te bucuri din toată inima și durerea ta să fie un motiv mai mult pentru o sfântă bucurie. De sigur biserica noastră urcă un Calvar nemeritat. Dar Hristos ce a făcut? Și ce soartă a dorit și a prezis celor ce-L vor urma? Ori a venit să aducă pe pământ o împăcare a lumii cu întunecul, o târguială între moarte și viață? Nu, îți zic, ci rășboiu și sabie! Fiindcă suntem ucenicii Lui, ai marelui Restignit, de aceea ne urește pe noi lumea.

Dar ne urește în deșert! Toată frământarea lor e zădarnică. Privește mormântul deschis al Domnului! Aseară încă era pecetluit și păzit de soldați. Dar Hristos, adevărul și viața, nu cunoaște piedeci, nici împotrivire: Christus vincit! Auzi vorbele lui, lozincă dată celor 12 pescari timizi, cari trebuiau să cucerească împărăția romană cu toate legiunile ei: „Indrăzniți, eu am biruit lumea!”

Și astăzi, după furtunile alor 19 veacuri, în tot pământul a eșit vestirea lor și la marginele lumii graiurile lor. Peste 300 de milioane mărturisesc pe împăratul cerurilor Hristos și ascultă toate câte le leagă Simon Petru. — Dar noi chiar, creangă modestă a marelui stejar, în prigonirile celor 200 de ani, am slăbit oare pe cale? Nu vezi cum crește puterea noastră, cum credința se întărește, cum tot mai mulți sunt aceia din tabăra contrară, cari ne privesc cu simpatie, cu nădejde?! Privirile celor cari văd în viitor sunt așintite asupra noastră pline de așteptare. — Iar ei, ce-au dobândit din toate sforăriile și cursele întinse? O vorbă într'o lege: se zic „biserica dominantă”. Dar această slovă nu are putere de vrajă; să toarne credință și viață în trupurile adormite. Ei se încred în puterea și iscusința lor, în „caii și carăle lor”, cum zice Psalmistul, iar noi „în numele Domnului și Dumnezeului nostru” și nu vom fi rușinați. „Nu te teme, deci, turmă mică, căci bine a voit Tatăl vostru să vă dea vouă împărăția”.

„Indrăzniți, eu am biruit lumea!”

De încheere, iubite frate, mai am o vorbă. Lumea aceasta este o morgă uriașă. Mii de cadavre ambulante rătăcesc pe potecile ei presărate cu morminte. Mormântul Domnului ne

CALVARUL...

In lupta patimii Te-au prins și cot ei Te-au legat,
Te-au impresurat cu alor ură și de sudălmii Te-au încărcat,
Pe cap Ți-au pus din spini cunună și Te-au scuipat și Te-au bătut,
Iar Tu privești senin în față pe cei ce nu Te-au priceput...
Și nici o șoaptă de obidă din gura Ți sfântă n'a eșit,
Deși știai că pentru dânsii durerilor Te-ai dat jertfit,
Ci Ți-ai primit tăcut osânda și greul Crucii L-ai purtat
Cu resemnarea Ta sublimă până ce „Omul“ a picat.
Iar sufletul desprins de trupu-l s'a înălțat în slavă sus,
Vestind Sionului scăparea prin fiul Domnului, — Isus...

Te judecară păcătoșii pe Tine, Cel fără păcat!...
Și în sălbateca lor ură Te-au schinguit Te-au'nfruntat,
Să bei Ți-au dat oțet cu fiere, setos când apă le-ai cerut.
Iar trupul Tău străpuns de lance, sudori de sânge L-au trecut
Tot poticnindu-Te în drumu-Ți urcai Golgota istovit!
Rămas călăilor drept pradă, căci toți ai Tăi Te-au părăsit!
Și-atunci doar când Te văzuși singur, mergând alături cu dușmanii;
Te'nvinse amarul unei lacrimi, sus, în grădina Gethsimani...
Și... om ai fost pentru o clipită sub truda calvarului greu,
Uitând în ruga suferinții, că Insu-Ți Tu ești Dumnezeu.

Te-au pus pe Crucea lui Varava și'n cuie'apoi Te-au restignit
Intre tâlhari să mori, Isuse: ca să ne mântui ai primit;
Iar sângele-Ți divin în picuri peste pământul însetat
S'a scurs să-l sature în schimbul păcatului răscumpărat...
Tu ai murit de dragul nostru, iar noi, — copii nelegiuiți,
Calvarul Tău lam dat uitării... Suntem aceiași învăjbiți,
Mânați de patimi și de ură... Și... pacea sfântă ce-ai visat
Să întronezi în lumea asta, când pentru noi Te-ai îngropat,
Rămas-a un vis, ce-l mai visează și azi răsleți câțiva stingheri,
Cercând să-Ți prindă pilda'n jertfa sublimă a zilelor de ieri...

Calvarul Tău, — povestea sfântă a Crucii grele ce-ai purtat
Ca să ridici pe om deasupra întunecatului păcat!...
Calvarul Tău îl poartă și azi toți cei ce'n viața asta grea
Visează o lume de dreptate și mersul ei altfel iar vrea.
Și ei ca Tine odinioară sunt huiduiți și împilați
Și oțet cu fiere li-se'ntinde de pacea Ta des însetați.

Spini mulți li-s semănați în cale și pe-a lor frunți îndurerate,
Cum poartă Crucea Ta, Isuse, îndrăgostiții de dreptate...
Ci Tu le dă puteri să-și ducă calvarul lor cu resemnare
Pân'la sfârșit și atuncia Crucea-Ți la cap le-o împlântă alinare.

DOINA DELACRIȘ.

ortodoxă română, urcă azi cea mai grea din cărările Golgothei sale. Toți slujitorii ei ar trebui să fie acolo unde este crucea, să ajute s'o poarte, s'o ducă mai departe. Nu aibă ei interes, deocamdată, de credincioșii cari își văd de sfintele lor biserici. Aibă grije de crucea propriei lor biserici, pe care vânturile o clatină amenințator, în locul unde prin nechibzuință a fost așezată.

De ce nu s'a gândit oare Preasfințitul episcop dela Arad, să-și închine tinerețele unei uriașe munci de epurație spirituală a propriei sale biserici. Să-i fi bătut la ochi de pildă, că iată biserica ortodoxă română n'a făcut altceva de patru ani, decât să primească și să investească episcopi peste episcopi, aleși din gălăgia vulgară a parlamentului, dintre candidații cari erau bine notați în catastifele cutărui partid circumspect?! De ce nu s'a gândit, că pulbera vulgarității laice se așează pe nevăzute asupra cinstitelor ornate, cu cari noii slujitori intră în templu, și că pravul acesta va roade ca rugina, în credința celor mulți?! De ce nu s'a gândit, ca răzimat pe toiagul puterii lui de ierarh să tunc cu glas puternic în venerata adunare sinodală dela București și tremurând de îndurerare să ceară stărpirea turpitudinii, care s'a sălășluit printre altare?!

O, era măreață fapta Preasfinției Sale, dacă ridicat deasupra tuturor, prin *curățenia propriei sale vieți*, ar fi văzut cum se strecoară gârboviți prelingându-se printre uși acei, cari au făcut din casa Domnului... casă de neșăgătorie.

... Apoi, după ce ar fi curățit dela cap, ce este rău și putred, să fi intrat între credincioșii Sfinției Sale. Nu să le spună, că neamul românesc are nevoie de o singură „lege“, nu să facă naționalism, căci acesta se găsește plin de vigoare în sufletul fiecărui român. Ci mai presus de toate să cerceteze, mai știu oare oamenii a crede, se mai aprinde în sufletul lor flacăra credinții, la scăpărarea vorbei „iubirea deaproapelui?“

Și după ce va fi primenit de sus până jos, când împăcat în suflet, *că și-a făcut datoria de ierarh ortodox*, se va întoarce acasă, atunci, și numai atunci are dreptul să privească în curtea vecină.

... Căci, nu cu epigoni mărunți se poate face și desface în spiritul unui egoism mercenar o mare chestiune de credință. Pentru așa ceva se cere credința, bunătatea, iubirea și curățenia, unui adevărat apostol alui Hristos.

Vai vouă fariseilor..!

de A. Mureșanu.

Dela Moise până la Hristos, vreme de 15 veacuri, ideea centrală a sufletului evreesc a fost icoana lui *Messia*. Pe El l-au zărit în visiuni de foc prorocii; pe El l-au slăvit în imnuri poezii; vitejii au murit cu gândul la biruințele Lui; și nădejdea Lui a alinat și alintat sufletele obidite ale robilor din Babilon. La marginea vremilor de restriște, icoana Lui se înălța strălucitoare, răsplătind cu făgăduințele ei, într'o clipă, nădejdi și suferințe de veacuri.

Și *Messia* a venit, în timpul când era mai mare nevoie de El. Pe vremea lui Tiberiu Cesarul, Evreii se sbăteau cumplit între vis și viață. Sufletul lor plin de orgoliul de neam ales, menit să stăpânească, nu putea cuprinde trista realitate a robiei păgâne. Religia redusă la un formalism sterp nu avea puterea de-a turna vlagă nouă în sufletele decăzute moralește, printre cari ateismul Saducheilor începea a prinde teren. O ură surdă și nepuțințioasă, o nemulțumire crescândă, o desorientare complectă și nădejdea într'un *Messia* politic, pământesc, răsbunător, la atâta se reducea tot fondul sufletesc al neamului.

Prorocul din Nazaret seamănă idealuri nouă și mari; gânduri de înnoire și înălțare sufletească. Vorba lui caldă deschide perspectivele unei lumi nouă a păcii, a iubirii, a bucuriilor peste fire. Era singura cale de mântuire: „Căutați mai întâiu împărăția lui Dumnezeu și toate celelalte se vor adauge vouă!“

Iar ei, i-au sorbit eu sete vorba fermecată, au privit eu entuziasm semnele și minunile lui, și mai pe urmă... între chiote de ură sălbatică, între hule și batjocuri deavolești l-au restignit pe cruce. L-au așteptat 15 veacuri, ca să-l declare apoi o primejdie pentru neam, să calce în picioare ideile mântuitoare aduse de El, pecetluindu-și astfel pentru toate timpurile soarta prezisă de Isus: „Ierusalime, Ierusalime... iată se va lăsa casa noastră pustie, că nu ai cunoscut timpul cercetării tale“.

Și din Ierusalimul, pentru care a plâns Isus nu a mai rămas piatră pe piatră, și neamul s'a împrăștiat în toate hotarele, purtând încă în suflet nădejdi ascunse, cultivând speranțe întârziate. În mii de sinagoge, la Paști mai învie odată icoana vremilor apuse pentru totdeauna și se aprind nădejdi, ce nu se vor mai împlini nici odată.

*

Nu *poporul*, cu masele lui nestatornice și nesocotite, a pricinuit această catastrofă ireparabilă. Mulțimea a simțit, prin instinct, realitatea. A primit, în Dumineca Florilor, pe Hristos într'un delir de entuziasm nedescris. Tot avântul, toate nădejdiile adunate de veacuri s'au deslănțuit atunci ca un uragan de însuflețire sfântă, iresistibilă, în fața căreia s'a ascuns Pilat cu toate legiunile lui.

Alții sunt vinovații. Hristos îi cunoaște și, îndurerat de soarta Ierusalimului, îi și arată mulțimii, în vorbe tăioase: „*Vai vouă, fariseilor și cărturarilor fățarnici!*“

Da, acești orbi povățuitori de noroade, sunt marii vinovați ai tragediei. Ei au schimonosit ideile sfinte ale credinții strămoșești, ei au făcut din religie un cimitir cu morminte spoite din afară, iar înlăuntru plin de cadavre putrede. Religia toată au pus-o în slujba gândurilor politice, croite și ele după meschinele lor interese vremelnice, uitând cele mai sfinte idealuri, religioase și naționale, le-au făcut simple mijloace pentru satisfacerea lăcomiei și trufiei lor fără margini. Și când Hristos o în-

cercat să oprească în drum puvoiu murdar al gândurilor ucizătoare de neam, l-au făcut pe el trădător, l-au declarat primejdie națională și l-au dus la moarte!

Este deci îndreptățită scârba, ce o trezește în suflet și numai amintirea acestei șleahțe a traficantilor de idealuri, cari au tras mantia sfântă a formelor religioase peste mârșavele lor interese de o zi.

* * *

Și neamul nostru trăiește zile de adânci frământări sufletești. În cadrele hotarelor întregite trebuie să desăvârșim procesul de unificare sufletească și, mai ales, pe acela de înălțare și înnoire a sufletelor.

Dar anii trec și sporul nu se vede. Se pare chiar că mergem din rău în mai rău. Nemulțumirea crește, deopotrivă cu corupția.

Și nu mulțimea poporului, ascultătoare și harnică, poartă vina. Dornic de lumină și viață religioasă ca și de bunăstare materială, poporul nostru nostru este cel mai bun câmp de lucrat pentru mâini destoinice, pricepute.

Dar, din nenorocire, viața noastră publică este împânzită de fariseism! Este o putere covârșitoare la noi, care stăpânește totul: politicianismul. Chiar știința și arta stau în slujba acestui idol. Se face la noi știință de partid și artiștii sunt și ei împărțiți după partide politice. Iar politica înseamnă hora desmățată a tuturor meschinăriilor, îmbrăcate în mantia sclipitoare a binelui public.

Un ultim stăvilar ar mai fi în calea acestui puvoiu dezastruos. Durere însă, biserica stăpânitoare ca număr și dominantă prin constituție, chemată deci în prima linie să desăvârșească opera de înviere sufletească, suferă de scaeaș boală. Mărginindu-se la păstrarea formelor moștenite, nu are nici puterea, nici zelul, nici autoritatea morală de-a turna noua vlagă în sufletele copleșite de tina materiei. Idealul religios l-a supus cu totul idealului național, conceput și el, la rândul lui, prin prisma politicianismului. Iar străduințele bisericii noastre de-a turna în sufletele apăsate vieții evanghelice, le declară primejdie națională. O seamă din cărmuitorii ei pare că nici nu au alt rost și ideal, decât a lucra la distrugerea noastră. Fără să vrei, ei îți aduc aminte vorba Mântuitorului: „Vai vouă fariseilor, că încunjuțați marea și uscatul să faceți un proselit; și dacă se face, îl faceți pe el fiul gheenii mai îndoit decât voi“. Căci, în vremece storc banii dela diferite ministere, pentru a cumpăra câte un suflet ori ațîță vrajba în satele noastre, ei uită să-și povățuiască pe calea credinței pe proprii credincioși!

* * *

Dar această icoană, oricât ar fi ea de tristă, nu ne înspăimântă. Invierea Domnului ne-a învățat să credem, chiar contra nădejdi, în biruința binelui și a adevărului. Din frământările negre de azi, trebuie să răsară un mâine mai bun, mai senin. Vorbele Mântuitorului: „Indrăzniți, eu am biruit lumea“, ne sunt garanța. Acest gând și această nădejde va trebui să răsară în sufletele noastre ori de câteori vom auzi minunatul salut: *Hristos a înviat!*

Logică... de Sibiu. „În Italia este mormântul gloriilor apuse“. Așa începe, solemn, o foisoară a „Telegrafului“ din 26 Martie, pentru a continua: „Papalitatea... pare a se sbuciuma înaintea obștescului sfârșit“.

O veste alarmantă, nu-i așa?! Și te prinde ciuda, că asta a trebuit să o afle chiar Sibiuul! Mai sunt ele și alte gazete pe glob, cari ar plăti mii de lire engleze, milioane de dolari chiar, să poată da ele cele dintâi așa o știre de senzație. Dar ce să faci? În calea norocului nu te poți pune!

Și nu-i glumă de 1 Aprilie. „Telegraful“ are dovezi. Întâi: „Spunea cineva că Dante este o floare pe mormântul măreției romane“. Acum: dacă a murit Dante nimic mai firesc decât să moară și „papalitatea, care s'a înălțat în preajma acestei istorice glorii“.

Alt argument, mai tare: „În Italia este azi un dictator, care duce cu sine un neam și o țară. Ducele Mussolini e suveranul Italiei... În Liga națiunilor el vede uzurparea dreptului Papei, care odinioară deținea pacea popoarelor. Mussolini ar vrea să o transforme închiegând frontul țărilor latine și catolice... În locul politicii anticlericale și francmasonice a guvernelor liberale anterioare, dictatorul a introdus instrucția religioasă în școlile publice și a restabilit unele privilegii, de care se bucura biserica pe vremuri... Din Francisc de Assisi a făcut o personalitate de geniu italian proclamând ziua de 4 Octombrie (ziua morții) sărbătoare națională italiană și a declarat, că instituția pontificală e menită să se încadreze între instituțiile statului și neamului italian...“

La fel cu Italia, și alte state catolice (ar fi o indiscreție să spună cari anume) posibil sub influința cărților lui Pernot și Headlam „au revizuit atitudinea lor față de Vatican, reducându-i influința la proporțiile impuse de suveranitatea națională“.

Concluzia: Deși papalitatea moare... etc. totuși aderenții Papei „în țara noastră continuă să aibă o atitudine sfidătoare, pretinzând să li-se recunoască vechi privilegii (ar fi iarăși indiscreție să tradezi ce fel de privilegii, anume)...“ Și când, revoltat de această nemaipomenită obrăznicie, te întrebi: cum e posibilă o așa neglegiere, cum rabdă pământul pe acești intoleranți sfidători, „Telegraful“ îți răspunde calm și sentențios: „În mentalitatea dela noi este o lature opacă și lipsită de simțul realității, de aceea absența demnității se exploatează fără de nici o sancțiune“.

Da, într'adevăr, în mentalitatea dela Sibiu este „o lature opacă, lipsită de simțul realității“. Să sperăm însă, că în vremece papalitatea își dă obștescul sfârșit, se va mai limpezi și ea și își va recăpăta demnitatea, absența căreia s'a exploatat până acum fără sancțiuni!

Până atunci, e mai bună... salama, decât logica de Sibiu!

Săptămâna politică.

— După o constătuire de 2 zile cu șefii celor trei partide de opoziție (național, țărănist și al poporului), *criza de guvern a fost soluționată*, spre surprinderea tuturor, prin numirea unui guvern format din partidul poporului, în frunte cu d. general Averescu, la care s'au alăturat, prin părăsirea streagului propriu, și trei ministriabili din sinul partidului național.

— Lipsit de orice popularitate, cum s'a dovedit pe deplin în alegerile agricole și cele comunale, *noul guvern*, a cărui listă o dăm la alt loc, vine evident, pe urma sugestiilor și în numele stăpânilor de ieri, cari au dovedit — și prin feliul cum s'au retras dela putere —, că nici pe departe nu sunt încă atât de slăbiți, cum a crezut opinia publică a țării, că poate să-i socotească.

— E numai firesc deci, că *activitatea noului guvern* va merge în mare pe urmele celei a fost, asigurând prin aceasta o continuitate a guvernării, dar în aceeași vreme și o continuitate în aplicarea unor sisteme, de pe urma cărora țara nu s'a resimțit până acum aproape întru nimic în spre bine.

— Lipsa unui acord întemeiat pe mai multă sinceritate dintre partidul național și cel țărănist pare a fi justificat însă în anume chip

această soluție, și dacă este adevărat, cum o zvonește, că pe urma loviturii ce li-s'a dat aceste două partide ale adevăratei democrații ar fi ajuns la cuțite, nu ar fi nici o mirare dacă *celalalt factor constituțional*, care este „națiunea“, ar veni să ratifice prin votul și hotărârea Coroanei. Mergând pe căi deosebite și chiar combătându-se în viitoarele alegeri, es fi cam greu, credem, că aceste partide să poară face — mai ales după prevederile noiei legi electorale — și dovada supremă, că ar fi stăpân pe masele electorale.

— Până pela sfârșitul lui Maiu, pe cât e vorba să se facă *viitoarele alegeri parlamentare*, mai sunt însă două luni, și astfel nu este eschis ca nervozitatea și animozitățile provocate de evenimentele recente să facă din nou loz calmului necesar pentru cumpănirea cumintă a realităților politice și atunci, cu toate măsurile ce s'ar lua din partea guvernului, se poate foarte ușor ca acesta să nu-și poată aduna majoritatea necesară unei guvernări liniștite.

— Cât privește apoi în *special situațiile din partidul național*, singurul care a avut până acum rădăcini adevărate în pământul Ardealului, avem impresia, că, prin dezertarea d. V. Goldiș, I. Lupaș, și I. Lapedatu și a celor ce-i vor urma, ea se va clarifica definitiv, limpezindu-se, odată pentru totdeauna, dacă la temelul neajunsurilor de până acum au stat numai motive de meschin ordin confesional, ori și motive mai adânci de alt ordin. Dela această clarificare, ce nu poate să întârzie prea mult, atârnă puterea din viitor a acestui partid.

Știri mărunte.

Personale. Încheindu-se lucrările parlamentului, I. Preasfinția Sa p. mitropolit VAȘILE SILE s'a înapoiat Lunia trecută dela București, pentru a prezida ceremoniile de Paști, urmându ca Joia viitoare să ia din nou drumul la Roma, unde-l așteaptă importante afaceri.

— P. Ven. Ordinariat arhidiecezan a numit pe p. Nicolae Berghian de paroh la Tiur, pe p. Ioan Sântimbrean de paroh la Hopârta, pe p. Teodor Nagy de paroh la Ciud B. și pe p. Victor Stoica de paroh la Surduc.

A murit dr. Toma Ionescu. Sâmbătă trecută a murit la București profesorul Dr. Toma Ionescu dela facultatea de medicină din capitală. Răposatul și-a câștigat un nume neperitor în toată lumea, prin aflarea unui mijloc de-a opera oamenii bolnavi, fără să fie adormiți. Dar Toma Ionescu n'a fost numai medic vestit, ci a fost și un mare român, care a luptat mult ca România să între în război la 1916, alături de Franța, și să ne izbăvească din robia ungurească. În timpul din urmă era vicepreședintele partidului național. A fost înmormântat Marți în 30 Martie, cu mare cinste și pompă.

Locale. Dumineca viitoare, a Tomii, va predica în catedrală p. Traian German, director al liceului nostru de fete.

— Toate serviciile mai importante din săptămâna patimilor le-a pontificat I. Preasfinția Sa p. mitropolit Vasile, care în ziua de Miercuri, mare a dat tonsura și ordul lectoratului la vre-40 clerici ai seminarului nostru. La impunătoarele servicii din Joia mare (sfințirea sf. miră spălarea picioarelor și evangheliile sf. patimi) precum și celea din Vinerea sfântă (inchinarea la mormântul Dui și prohodul) a participat cu adevărat Biajul întreg, manifestând și prin această credința în trâinicia și vitalitatea instituției, care se chiamă biserică.

— Sâmbăta trecută s'a făcut, sub prezidiul diui Dr. Emil Folea, fostul prefect al județului Târnava-mică, *alegera de primar* al orașului nostru. Majoritatea de voturi a căzut pe d.

Convocator.

P. T. Membrii ai „Casinei Române din Blaj“ se convoacă prin aceasta la a XXVIII-a adunare generală, care se va ține Duminică în 18 Aprilie 1926 la orele 10 $\frac{1}{2}$ a. m. în localul Casinei cu următoarea

ORDINE DE ZI:

1. Deschiderea adunării și designarea alor doi membri pentru verificarea procesului verbal.
2. Raportul general al comitetului.
3. Raportul casierului.
4. Alegerea comisiunilor pentru cenzurarea rapoartelor de sub 2 și 3.
5. Raportul comisiunilor.
6. Alegerea noului comitet.
7. Eventuale propuneri.

Blaj, la 3 Aprilie 1926.

Dr. Alexandru Rusu
președinte.

Dr. Coriolan Suciu
secretar.

IMPORTANT!

Comercianții să ia seama:

În cel mai bun centru comercial din Blaj se dau cu chirie două localuri frumoase pentru prăvălii, având alături și camerele necesare pentru locuință.

A se adresa proprietarului:

3-2, 56 Ștefan Nyergeș.

Mașini de treerat

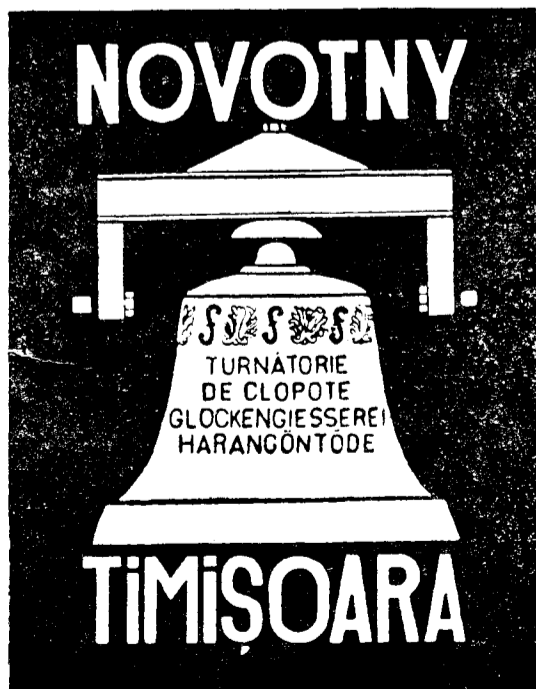
M. A. V.

Comenzi pe plată în rate pe 2 ani primim deja de acum, deoarece fabrica nu va putea urma comenzilor de mai târziu.

(137) 7-8

„Târgul de mașini“

Brașov, strada Fântânei Nr. 43.

153 5-5

Loteria „Reuniunii Sf. Maria“ a femeilor române gr-catolice din Cluj pentru înzestrarea Bisericii Calvaria.

Tragerea garantată la 31 Martie 1926.

Lei 50 Biletul.

Căștigurile sunt:

1. Un automobil Ford, nou, luxos.
2. Un tractor Fordson, nou.
3. O mașină de cusut Singer, nouă
- 4-6. Trei tablouri ale maistrilor P. Capidan, A. Demian, Al. Pop.
- 7-8. Două covoare persane
- 9-10. Două scoarțe românești

Lei 50 Biletul

Comeziile pentru aceste lozuri se adresează Societății an. RUDOLF MOSSE, Agenție de Publicate Cluj, Str. Regina Maria 37, unde se trimite prin mandat poștal costul lozurilor, plus cheltuielile de poștă precum expediția lozurilor și listelor de tragere a căștigurilor.

Omul trebuie să riște în fiecare lună câți-va Lei, ca să-și încerce norocul. În chipul acesta mulți au câștigat în ultimele luni, case, automobile și sute de mii de Lei în bani gata. (55) 10 10

VASILE HOZA

PRĂVĂLIE DE MANUFACTURĂ.

(97) 13-52

Mare asortiment de mărfuri din Cehoslovacia ca: Zefire, Delenuri, Satinuri, Basmale etc., precum și o dăjdiă bisericești: Vestminte și Prapori din cele mai bune stoffe elvețiene, apoi Potire, Cărdelețe, Cruci de mână și Cruci de prapori cu prețuri convenabile.

Serviciul ireproșabil.

NB. Rog nimeni să nu-și comande din alt loc până ce nu se va convinge de prețurile mele.

SIBIU, Piața Prințul Carol Nr. 6.

Parohia română unită — Șaulia.

Nr. 35-1926.

Publicațiune de licitație.

Pentru edificarea bisericii greco-catolice din Șaulia (poșta Miheș), județul Mureș, se va ține licitație publică cu oferte închise în ziua de 15 Aprilie 1926 la ora 14 (2 p. a.), valoarea devizului pentru întreprindere fiind Lei 738,129.

Ofertele închise, însoțite de o garanție de 15,000 Lei în numărar, ori hârtii valoare, se vor depune până la ora susdicată la reprezentanța parohială din Șaulia.

Ofertele vor conține numai raba procentuale și nici de cum sume globale.

Proiectul și condițiunile de licitație pot vedea zilnic la oficiul parohial gr-catolice din Șaulia între orele 8-16.

Șaulia, la 20 Martie 1926

Alexandru Valea
președinte.

Ion Turcu
primcurator.

(135) 2-3.

Birou de construcție

Se aduce la cunoștința On. public, subsemnatul am deschis în casele dnei Soimon, calea Regele Ferdinand 74, din Blaj birou de construcție.

Specialist în construcții de beton armat întreprind și execut orice lucrare din această branșă. Pregătesc planuri și devize pentru serici, școli, și orice alte clădiri din piatră, beton, cărămidă, sau lemn. Fac orice transformări, recludiri în vechiu.

Planuri de situație a terenurilor conform cerinței Serviciului tehnic al primăriei comunale.

Informații și referințe de amănunt se pot lua în orice timp la biroul mai sus indicat.

(105) 1-2

N. DONESCU
constructor

Buzdughină & Hoza

Intreprindere românească
SIBIU

TURNĂTORIE DE FONTĂ ȘI METAL
ATELIER MECHANIC
MAȘINI DE TREERAT
MORI, MOTOARE, CAZANE.

TURNĂTORIE DE CLOPOTE
POTE din cel mai bun material, cu garantarea cuvenită și prețurile cele mai solide.

(33) 12-2

CUMPĂRĂM aramă veche, în orice cantitate, precum și tuci vechi de mașini.

ALLO, ALLO... VINE ELECTRICA LA BLAJ!

La firma HENRIC TRENCSINER

au sosit celea mai moderne și mai elegante

CANDELABRE pentru prânzitoare, odăi de lucru și cancelarii. dela celea mai simple și mai ieftine până la celea mai luxoase.

CANDELABRE de sticlă, de porțelan, argint de china și alpaca.

LAMPE SIMPLE pentru birouri și mese de scris particulare. Magazin, bine asortat și inepușabil

TOT ACOLO se încadrează tablouri, se pun geamuri la ferestre și se găsește orice marfă de sticlărie.

Prețuri ieftine, serviciu prompt.

(157) 2-3.

HENRIC TRENCSINER, Blaj, Str. Regina Maria.